

Kako glase najčešće zablude o sastancima? Recimo, sastanci su administrativna aktivnost kojom se bavi tehničko osoblje. Onda, ne stignemo se baviti sastancima zbog velikog broja sastanaka (ne stigne se naoštiti "tupa sjekira"). Konačno, za neuspješke sastanke nema krivaca (neminovnost).

Nove činjenice o sastancima potvrđuju one stare. Svakim danom raste tendencija broja sastanaka u svim područjima života i rada, a više od dvije trećine sudionika nezadovoljno načinom vođenja, vremenom trajanja i neefikasnošću sastanaka. Što je viši rang menadžera u organizaciji - više vremena provodi na sastancima, pa tako rukovoditelji i top menadžment provedu čak 75,5 % radnog vremena na sastancima, što im ne ostavlja puno vremena za bilo koji drugi posao sa ljudima koje vode.

I tu dolazimo do paradoksa - zašto se ljudi bave nečim što ih čini nezadovoljnim? Zašto organiziraju, vode i dolaze na sastanke za koje su gotovo sigurni da su obično gubljenje vremena ili, još gore, mjesto gdje će njih ili nekoga drugoga maltretirati netko treći?

Paradoks sastanaka koji možemo opisati u tri točke:

1. Sastanci su neizbježni. Oni su jedini način dogovaranja u organizacijama. Brojni su i javljaju se u različitim oblicima. Većina članova organizacije sudjeluje u jednom ili više oblika sastanaka.

2. Sastanci su dugi, česti i neučinkoviti. Odluke su često nekvalitetne i nepravovremene. Donesene se odluke najčešće ne provode u potpunosti. Često je pojava da se ide s jednog sastanka na drugi pa dobijamo niz neuspješnih sastanaka..

3. Iako je većina pojedinaca i organizacija svjesna neučinkovitosti sastanaka, ništa ili jako malo se čini na promjeni takvog stanja, pa tako današnje stanje sastanaka možemo opisati s tri riječi: *neizbježni*, *neučinkoviti* i "*zacementirani*".